

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имало едно време... Странно защо всички приказки трябва задължително да започват с „Имало едно време“, когато в повечето случаи онова, което го е имало по онова време, си го има и сега; нито е станало по-малко тъжно, нито по-малко красиво, нито по-малко вълнуващо... Странно. Но... обичай, какво да се прави. Вие, хората, понякога сте толкова привързани към обичаите, каноните и правилата, че на места даже съм се чудил има ли нещо, което правите без определен план, написан преди десетки хиляди години (и, разбира се, безвъзвратно остарял).

Както и да е — не е моя работа да философствам. Аз съм разказвач, а работата на разказвача е да изтръгва от душата си точно такива думи и истории, които задължително да се харесат на уважаемата публика, тоест, вас. Затова почваме по правилата.

Имало... по-точно — имаше едно време един тъжен магьосник. Въобще, ако трябва да наричаме нещата с реалните им имена, по принцип истинските магьосници винаги са тъжни, понеже мъдростта и зрелостта им тежат на раменете им като непосилно бремене, сравнени с пошлостта и безнравствеността, характерна за така наречените „хора“. Само че в последните векове светът се наводни с фалшиви и самозвани магьосници, които прикриваха некадърността си зад широко ухилени и неистински клоунски лица, така че гледката на един тъжен магьосник наистина бе нещо необичайно. Когато той вървеше по улиците, замислен над нещо известно само нему, хората се обръщаха след него, повдигаха вежди, а някои дори правеха многозначителен жест с показалец до слепоочието. Затова тъжният магьосник не обичаше да се разхожда много-много сред народа, а прекарваше времето си сам в замъка си навръх Плачещата планина (в интерес на истината, никой не знаеше дали планината е кръстена на магьосника, или той на нея, тъй като и двамата съществуваха на този свят много преди да се роди който и да било от днешния народец...).

Един ден обаче магьосникът реши да излезе, за да се наслади на слънчевите лъчи за пръв път от векове насам. Въобще той беше доста интересна личност, понеже умееше да се радва на малките неща, които обикновено за вас, хората, остават скрити поради привидната си незначителност. Той например обожаваше изгревите и залезите на слънцето (затова именно бе построил замъка си нависоко в планината), беше запленил от гледката на звездното небе и можеше по цели часове

да седи неподвижно, вперил поглед в тайнственото многообразие на звезди, галактики, мъглявини и планети, бе приятел с птиците и животните и редовно се разхождаше по горите... Ето ви още няколко причини, поради които хората смятаха тъжния магьосник за луд. Не че това му пречеше — той само снизходително (и с малко тъга) се усмихваше над човешката глупост.

Когато магьосникът излезе, единствено слънцето му се зарадва, понеже не го бе виждало отдавна. Хората също бяха забравили лика му, но това изобщо не ги притесняваше, даже напротив — бяха щастливи, че не им се налага да гледат навъсената физиономия на стареца. Той всъщност бе старец само по техните дребнави стандарти, тъй като още нямаше 7000 години — една напълно почтена и дори младежка възраст за един магьосник, но само опитайте да обясните това на предубеден човек... За хората той бе отдавна отписана и забравена в прашните архиви на библиотеките книга.

Но аз пак се отплеснах. Простете ми — все забравям, че вие, хората, обичате всичко (дори и приказките за Коледа) да са кратки и ясни. Продължавам напред, а ако пак се оплета в лабиринтите на собствената си история — подсетете ме.

В средата на обиколката си по града тъжният магьосник се сети, че няма тютюн за лулата си, и влезе в една от местните кръчми, за да си купи. Докато ровеше из джоба си за дребни пари, той усети подсъзнателно, че някой го наблюдава. Когато се обърна, с изненада видя как едно младо момиче е вперило поглед в него. Магьосникът замръзна. В един момент пред очите му преминаха гледките на летен зной, люта виелица, пролетен дъжд и есенна гора, събрани в един-единствен образ — този на девойката отсреща. Ако не бяха пианските крясъци на селяндурите наоколо, магьосникът можеше да се закълне, че не е влязъл в кръчма, а в балната зала на кралския дворец, в разгара на ежегодния бал, даван от величеството, и в момента наблюдава не кой да е, а неznайната принцеса от съседното кралство, която за пръв път се появява на подобно благородническо събиране.

Изминаха две дълги секунди. Магьосникът с мъка откъсна очите си от неземното цвете, разцъфтяло сред пущинака на сиви и безлични хора, и се обърна към кръчмаря с молба да му продаде тютюн за лула. Докато прибираше кесийката в джоба на наметалото си, през главата му минаваха хиляди мисли — за всички жени, които се бяха

подигравали с него години наред, за всички унижения, които е бил принуден да изтърпи заради любовта си, за всички прояви на дребнавост и бездушие от страна на жените... и затова дори самият той остана изненадан от това, което стори — обърна се, тръгна бавно към масата, седна и се запозна с момичето.

Оттогава насетне малко хора можеха да познаят стария тъжен магьосник. Той започна да излиза често, като се стараеше винаги да е близо до девойката. За целта дори бе принуден да изтърпява някои не дотам лицеприятни нейни дружки, но какво да се прави — дори за един магьосник никога не е късно да изглупее дотолкова, че да се поддаде на чувствата си.

А чувствата му, в интерес на истината, бяха складирани някъде в дълбините на девичата душа — най-вероятно между първото обяснение в любов на осемгодишна възраст и дочутите любовни обяснения, възпявани от бардовете на селските вечеринки. Младото момиче гледаше с интерес на магьосника, но... това бе интересът на младостта към предполагаемата мъдрост на старостта. В крайна сметка магът си е маг, но около нея имаше толкова много други обожатели. За кратко време красавицата смени обкръжението си от мъже толкова пъти, че част от кътниците на тъжния магьосник чак се изтриха от скърцане. Той безсилно наблюдаваше как вниманието на момичето прехвърча като пеперуда от „човек“ на „човек“. Първи през сърцето ѝ премина с леки стъпки, като на шега, градският здравеняк, по когото бяха луди всички моми (магът даже подочу как на един прием в къщата на девойката двамата са разменили няколко страстни целувки); след това около нея се навърташе богаташко синче, дошло в града уж за да завърши местния лицей, а вместо това само харчеше парите на родителите си и задиряше момите; премина по реда си и ухажването на местния жандарм, една страховита личност, при вида на чийто бръснат череп и налудничав поглед децата по улиците се разплакваха, бременните получаваха спазми (някои дори помятаха), а стариците се кръстеха и правеха знака против уроки...

Всъщност, да, прави сте — пак се отплеснах. Но мисля, че схванахте идеята. Спирам със съзливото описание на бурния любовен живот на девойката и продължавам напред.

Един ден тъжният магьосник се отчая. Очевидно бе, че пътят към сърцето на момичето бе преграден от милиони вдигащи се

мостове, ровове, пълни с вода, метални шипове и изгладнели дракони. Магът запечата със заклинание замъка си, взе със себе си само жезъла и шапката си и тръгна да скита по света. Когато се умори, просто влезе в първия град, който се изпречи на пътя му, и предложи услугите си. Хората се зарадваха, понеже не бяха имали градски магьосник от доста време, и веднага го наеха (вярно, срещу жълти стотинки, но все пак бе нещо). Магът си вършеше работата съвестно и гледаше колкото се може по-скоро да забрави дори мисълта за девойката. Е, от време на време объркваше някое заклинание и правеше странни грешки, но винаги намираще начин да се оправдае — пред хората, но най-вече пред себе си — с нещо различно от любовни мисли.

Един ден обаче на прозореца на новия замък на тъжния магьосник кацна пощенски гълъб. Той бе обиколил половината свят, докато открие стареца, и носеше вест от девойката, която дълго време се чудеше къде е изчезнал малко отнесенят и странен, но иначе забавен старец. В душата на мага нещо трепна. Седмици наред той се двоумеше дали да отговори на посланието, като по този начин отприщи нова буря в душата си... но най-накрая взе парче пергамент и пачето перо и написа две изречения, едното от които бе „Липсваш ми“, а другото няма да ви го кажа, понеже всички имаме право на малки тайни в личния си живот.

Така започна една дълга връзка с писма. Разстоянието не притесняваше магьосника, но нещо глождеше душата му непрекъснато. Нима това е поредната подигравка? Или пък поредния случай на елементарно приятелство без капка чувства? Или просто запълване на свободното време? Или разнообразяване на сивото ежедневие, прекарвано сред граждани със селски обноски?...

Магьосникът не знаеше.

Един ден обаче...

А, вече е Коледа? Честита Коледа, дами и господа! Нека зла магия никога да не прекрачва прага на къщата ви! А сега, ако обичате... най-добрата награда за разказвача е дрънкането на монетите в шапката му...

Дали аз съм този магьосник? Не знам... Може да съм, а може и да не съм. В крайна сметка важна е историята, а не това, кой участва в нея и кой е разказвачът...

Как завършва ли? Е... има време до другата Коледа. Тогава, ако още имате желание, ще ви разкажа края на приказката. Нима искате да ви поднеса всичко наведнъж? Тогава какво ще ви разказвам след една година? А сега вървете да празнувате. И когато седнете зад коледната трапеза, изпийте по един бокал за здравето на стария магьосник... и, ако историята ви е харесала, се надявайте тези 365 дни да изтекат побързо.

©, 2004, *Сибин Майналовски*
24.XII.2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.